

MIRJANA ĐURĐEVIĆ

Odlazak u

JOLKI PALKI

ili

Lažna uzbuna u
Aleji zaslužnih

■ Laguna ■

Copyright © 2016, Mirjana Đurđević

Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Odlazak u

JOLKI PALKI

Sadržaj

1. Preživela	9
2. Cvećarka	19
3. Još jedna cvećarka	26
4. Pozdrav iz Vrnjačke Banje	34
5. Banda voskrese	42
6. Doktorska kolekcija	50
7. Mladoženja	59
8. Barviha suzama ne veruje	67
9. Do guše	75
10. Meyendorff	85
11. Rab Božji Poručnik	94
12. Fajront	102
13. Manjifiko	111
14. Mastermindovi	120
15. Starateljka	126
16. On the road	139

17. www.deltacity.me	150
18. Ёлки палки	161
19. Ko je Miki?	171
20. Nemera i Gomora	179
21. Mladenci.	197
22. Tamo daleko.	208
23. SU2355 – JU175	216
24. Polovni ljudi.	223
25. Хеппи енд – kako se uzme	231
 Priznanje	 236
 <i>O autorki</i>	 239

1. Preživela

– Jer stari nisu stvari... – zaunjkao je glas sa radija usred muzičke numere. Harijeti namah pred očima zaigraše raznobojni kvadratići na šemi u koju je dotad buljila s budističkim mirom, ili se barem trudila da tako bude. Talas vrućine je krenuo iz pete i silinom cunamija stigao u glavu. Eksplodiraće. Poslednjim tračcima razuma spreči sopstveni palac da pritisne crveno dugmence. Ne, to je telefon, glas sa radija se gasi na daljincu, a daljinac je... a-ha, evo daljinca, ćao, deda, čiji god da si.

Glas iz telefonske slušalice se ne gasi *nikad*, strpljenja, Hari, strpljenja, ne pokazuj joj da si ljuta, to je frustrira, ne insistiraj da se bilo čega seti, tek to je frustrira i pogoršava stanje, ne smeš... Čak ni unutrašnji glas, koji je poslednjih meseci ponavljao nesmešnesmešnesmeš, bez kraja i konca, nije pripadao njoj, već njenom

bivšem mužu Doci. Obrazi su polako počeli da se hlade, rukavom je s čela obrisala dokazni materijal o malo-predašnjem valungu i uključila *svoj* glas:

– Dobro, mama, slušaj me! – urla. – Aaaaaloooo! Čuješ li me? ... Ajde izvadi slobodno vatu iz ušiju! ... Ma slobodno! ... Ne, neće da te uhvati promaja! ... Dobro, samo iz zdravog uva, ali onda na njega stavi slušalicu! ... Desno! ... Kako bre nije desno? ... Je l sad bolje? Jebote, promukla sam – ne zvuči nimalo strpljivo, ali je barem prestala da se dere. – Tako je. Levo uvo u ogledalu je desno uvo u stvarnosti... Kako kakvoj stvarnosti, na tvojoj glavi, jebote! ... Ne derem se, izvini, ne psujem, izletelo mi je. Idemo ispočetka: nije osamnaest kapi nego u šest sati... Šest po podne, to je osamnaest časova, gledaj u šemu koju sam ti napravila! ... Šemu, šemu, šareni papir... Pa stavi naočari, jebote! Izvini, neću više... Po dve kapi četiri puta dnevno. U šest ujutro, pa u podne, pa u šest po podne i na kraju u ponoć... Da, u bolesno. Levo. Koje je desno u ogledalu. Jebote, a zašto uopšte stavljaš kapi u uši pred ogledalom? ... Izvini, izletelo mi je... Kako bre da ne pogrešiš, valjda umeš da ubodeš uvo bez ogledala? I valjda znaš koje te boli... Kako sad ne boli? A zašto uopšte stavljaš lek? ... Pa šta ako ti je propisala? ... Ne, ne mogu da dođem – i neću da dođem, pomisli. – Nemam pare za kartu... Eto tako, lepo, nemam. Mala mi penzija. Nisam saranila muža i fasovala njegovu penziju... Nisam bezobrazna nego me slušaj. Hiljaditi put te molim da razmotriš ideju o slušnom aparatu... Ama jebe mi se za

tvoju frizuru, kupi periku koja pokriva uši... Jeste, psujem, jebe mi se!

Tras! Harijetina mama ne voli kad joj se ćerki jebe, i uopšte, to *bolesno* uvo je jako osetljivo na ružne reči, a bogme i *zdravo*, koliko uši uopšte mogu biti osetljive i upotrebljive u osamdesetim, zatrpane vatom protiv promaje. Redovno joj zalupi slušalicu i ostavi je smlavlenu mešavinom griže savesti i besa. Mora da izađe na vazduh, da diše, da pusti korak, makar po šugavom keju pored blokova... Po nevelikom stanu, u kom je sve sem kupatila na izvolte, potraži pogledom povodac, tja, jutros ga je prebacila preko naslona kuhinjske stolice.

Oćeš đavola, još nije uspela ni da se iskobelja iz fotelje kad iz uspavanog laptopa poče da zavija *Skype*. To može biti jedino Doca. Dobrosav Doca Matić, bivši alkos, bivši mrtvozornik MUP-a Srbije, bivši prekobarski specijalizant pod stare dane, bivši muž, i konačno sadašnji američki doktor s privatnom praksom, brdom love, mladom ženom i još mlađom decom... Neko vreme, dok ga je još držalo uzbuđenje oko *nabavke* nove porodice, gotovo da nisu bili u kontaktu. Ne može da greši dušu, i tada je brinuo o njoj koliko je mogao, diskretno, preko Laze, bio je dovoljno uljudan da joj, bolesnoj, ne šalje slike sa venčanja i krštenja. Čak i dovoljno praktičan da aktivira neki tamošnji privatni penzioni fond u koji su svojevremeno zajedno uplaćivali novac i sredi joj papirologiju za „američku penziju“, što iz Beograda sama nikada ne bi uspela da izvede. Tako da sada uz srpsku invalidsku

penziju, koju je na jedvite jade osvojila posle operacije raka dojke, prima i sto pedeset američkih dolara mesečno. Sve zajedno, dovoljno da pokrije račune i pola *potrošačke korpe*, šta god ta korpa bila. Drugu polovinu traljavo nadoknađuje prevodeći povremeno krimiče s engleskog za jednu veliku izdavačku kuću, kakvi krimići takav i prevod, zeza se od muke na svoj račun...

No, Docu je brzo shvatio da se sisate dvadesetpetogodišnje plavuše sa Srednjeg Zapada – takve se u Americi ne zovu sponzoruje ruralnog tipa već pristojne cure – mnogo bolje razumeju sa kreditnim karticama svojih muževa lekara nego sa njima samima, dovoljno za bračnu sreću. Deca ga zovu *daddy*, a on se, kaže, oseća kao da im je deda. Sasvim logično, ima preko šest banki. Hari se više ne seća kada je počeo redovno da joj telefonira, otprilike pre dve-tri godine, pa su prešli na *Skype*, sada se viđaju češće u monitoru nego kada su bili u braku i oboje živeli u Americi – ona u velegradu na Velikim jezerima, odakle je finansirala nostrifikaciju njegove diplome, radeći kao šef obezbeđenja u megarobnoj kući *Sears*, on u univerzitetskom gradiću na tri sata vožnje od nje. Naravno da su se rastali pod takvim okolnostima, sad im je oboma jasno da je bilo neminovno, niko više nije ljut ni povređen, mogu ponovo da komuniciraju, prijatelji su, dođavola, ionako je sve počelo od prijateljstva, zatvorio se krug.

Docine priče uvek se vrte oko Nje, Starijeg i Malog sina – njegovi ukućani nemaju imena? Od volje mu.

Hari gleda kako se u pozadini, na drvetu pod prozorom njegove ordinacije, smenjuju godišnja doba. U prvom planu, buđenje iz američkog sna ostavlja mu sve dublje tragove po licu. Starac. Na šta li ona njemu liči? Sluša žalopojke i uzdržava se od zajedljivih komentara, pretpostavlja da mu je to potrebno. Onda ona priča. U poslednje vreme najviše o majčinoj demenciji. Doca je od velike pomoći, on je jedini lekar kome ima pristupa kad god joj zatreba, koji sluša, razmišlja, savetuje. Nesmešnesmešnesmeš, u pravu je, ali je ona ta koja mora da ne sme, da ne podivlja, da...

Ti-nu-ni-nuuu, ne prestaje da zavija *Skype*. Nije joj trenutno do *Doce*, morala bi da mu prizna da je ponovo izgubila živce s kevom. Ili da sluša kako ga je Ona gledala ko zaklana ovca dok je pokušavao da joj objasni zašto čita knjigu umesto da šiša travnjak. Ali mora da mu se javi. Njemu mora.

– Kazi teta Hari cao, ajde, tu, tu, eno je Hari – krklja velika tamnosiva fleka u ekranu. Mala svetlosiva fleka se otima i pišti.

– Dobro bre, Olga, oćeš li već jednom namestiti neko svetlo, uopšte te ne vidim? I ostavi to dete, vidiš da neće – Hari bi se najradije udarila pikslom u glavu što nije stavila naočari i prethodno pogledala sa kime uspostavlja vezu. Olga i Lara, da umreš!

– Nadžak babo! Kazi joj, Larice, nadzak babo jedna! – tepa i smeje se velika fleka, mala vrišti. – Ne mogu bolje da se namestim, kad mi prozor u sobi...

– Misliš u bivšem špajzu u koji su te saterali?

– Nosi se, čovek te lepo zove da vidiš Laricinu novu...

– Ama ne vidim ništa! I nije mi ni do čega, izvini – čitavog dana se nekome izvinjava – matora me opet raspizdela.

– Carica! – Olga je izgleda spustila dete na patos, pošto je svetlija fleka nestala, a na ekranu svićnulo nešto... pripalila je cigaretu. Spremna je da sluša. Jedino što Harijeti nije do priče. – Da ona sa osam banki fura mlađeg švalera...

– Dva, zaboravljaš – umorno će Hari. – Sa ludim Simom bih još izašla na kraj, ali s nemačkim doktorom ne mogu, ne mogu, jebote, opet sam vikala na nju. Izluđuje me onim kapima za uši već danima...

– Znam sve o kapima, nemoj sad ti mene da izludiš. Larice! Stani, ne to, pec-pec!

– Jebo te pec-pec, keva više ne zna koje joj je koje uvo – Hari je odvrnula slavinu i sad ako nastavi, biće poplave. – Ni da *podne* nije dvanaest *kapi* nego *sati*.

– Gde joj je Sima, što joj on ne stavlja kapi u uuu... – tamnosiva fleka se prvo pretvorila u treperave kvadratiće a zatim zamrznula. S njom i uuu, što su verovatno bile uši.

– Simu pojela maca. Od kad je spičkala sve štedne knjižice, pojavljuje se kad i penzija, inače ima bolove u onoj stvari – priča Hari, ne zna kome priča pošto u ekranu... a-ha, evo je Olga, mrda joj vrh cigarete. – Zato

je ovaj drugi švaca, Alchajmer, obrađuje sve u šesnaest, nema trenutka predaha.

– Kad smo već kod švace i mace, šta ti radi kuca?
– purnja Olga, prekinula bi Harijetu jer je sve ovo čula bar dvesta puta.

– Čeka da ga izvedem – i Hari bi prekinula, al načisto. – Drži povodac u zubima i gleda me, koji sam kreten što ovde s tobom... Ajd zdravo, čujemo se kasnije.

– Čekaj ti, samo sam htela da ti kažem da dovede dolazim kod tebe – Hari se u čudu izbeči u ekran.
– Mislim, ako nemaš i ti zakazan neobuzdani seks trećeg doba s nekim Švabom...

– Bez deteta? – ovo više zvuči kao pretnja nego kao pitanje.

– Bez. Larice, ostavi to, ne cepaj... Ćao, oko osam.

I otkaçi je, ostavi crvenu slušalicu nasred ekrana. Dolazi Olga? Bez Lare, fala Džezusu. Nisu se videle uživo – koliko? Mesec, dva... A pre toga? Otkad se to žgepče rodilo, njena se najbolja prijateljica pretvorila u nečiju babu. Fuj!

Poručnik je u međuvremenu shvatio da izlaze i zaista doneo Harijeti povodac. Milo kuće, sagnula se da ga pomazi, s Reksom nije morala da se saginje. Pomisao na Reksa trenutno joj napuni oči suzama. I tako po sto puta dnevno, ne prestaje da ih upoređuje. Svog velikog, najlepšeg, najpametnijeg policajca u penziji, koji je lane otišao da juri nebeske mačke, i ovog ušatog malog blentu koji ne zna gde mu je dupe a gde glava. Olga ga

je krstila Poručnik. Zato što poruča sve što mu dođe pod njušku, jednom mu je iz čeljusti otela pola kuhinjske krpe koja je, doduše, bila masna.

– Poručniče, napred marš! – naredi Hari kroz suze, nabaci jaknu na leđa i krenuše u susret decembarskoj magluštini.

* * *

Jedino dobro što se Harijeti desilo nakon operacije jeste da je ostala živa. Preživela ume neumesno da se zeza, i onda je svi napljuju. I Olga i Laza i Doca. To su joj svi. I Poručnik, ali on je uglavnom liže, ne pljuje.

Prvo je na groblje genijalnih srpskih malih biznisa otišla Lazina i njena detektivska agencija *Lucky Charm*. Neposredno posle izlaska iz bolnice, mogla je da bira između bedne invalidske penzije i praktično ničega jer se dešavalo da prođu meseci a da niko ne zakuca na vrata dvorišne kućice u Petrogradskoj 5. Iako je ispravnost odluke bila očigledna, dvoumila se zbog Laze. Dva penzosa, ni sto godina u zbiru. Onda je njemu iznebuha stigla ponuda da se vrati u Službu, doduše ne u MUP već u *onu* Službu sa kojom nijedan pošteni policajac ne želi ništa da ima, i to je presudilo *Lucky Charmu*. Nužda zakon menja, pa i moralni zakon u panduru.

Sledeće godine umro je Harijetin otac. Gospodski, u snu. Isprva je to primila mirno, imao je dug i lep život, nije bolovao, sve svoje poslove je završio... Vremenom

je počeo sve više da joj nedostaje, valjda jer je prvi put počela da ga sagledava kao posebnu jedinku roditeljskog para. A sve zaslugom one druge jedinke koja je nakon višemesečne cike i dreke, svakodnevnog odlaska na groblje i prenemaganja po celoj varoši, zavijena u crno, samo joj je burka falila – našla deset godina mlađeg dečka! I to koga, ludog Simu, lokalnog pijanca kojeg je njen ćale ponekad angažovao da mu pomogne u radionici. Nikad od Sime nikakve vajde, ali takav je bio njen ćale, bilo mu žao budale. Sima, pokazalo se, nije bio nikakva budala, a i pomogao je na kraju, ucveljenoj udovici. Zdušno joj je pomogao da slupaju kompletnu životnu ušteđevinu Harijetinog oca, onu za crne dane, za bolest, za starost, za sve što je došlo jednakom brzinom kojom je i novac nestajao. Pre pola godine majka je izašla sa predlogom da se proda radionica a da njih dve novac podele, i tu je Harijeta konačno stavila tačku. Ne može. Ostavinska rasprava nikada nije obavljena, bar neka vajda od efikasnosti srpskog pravosuđa, i Sima je mogao da se slika. Doduše, grebe se i dalje za piće i klop, ali nema više kupovine televizora, troseđa, garderobe, putovanja u banju – kao da već ne žive u jednoj banji, izlazaka u Beograd... Pa keva viđa Simu otprilike kad i poštar, dvaput mesečno.

S dr Alchajmerom se viđa češće, gotovo da su postali nerazdvojni, ej, doktor, koji napredak posle običnog probisveta, zezala bi se Hari da joj je do zezanja. Problem je poslednjih nedelja naglo eskalirao, pitanje je

dana kada će morati da negde smesti kevu. To *negde*, čak i ako se nađe, košta. Odakle joj pare? Da pita Simu?

Reks je otišao pre godinu dana i to ju je potpuno dotuklo.

* * *

– Poručniče, nalevo krug, idemo kući. Usput da kupimo nešto slatko, dolazi Olga. Ako uopšte ubodem samišku u ovom testu, ne mož se diše ni napolju...

2. Cvećarka

– Iz kraljevstva cveća, za koje mislim da je iznad naše planete, stižu mi pod prozor prve visibabe. Pomaljaju svoje pognute vratove kao da se stide što mi dolaze u ovu zemlju koja nije moja, a opet je nekako moja sve više i više, iz dana u noć, iz noći u dan. – Vazduh se sve teže probijao kroz nosnu devijaciju i tihi dečji glasić potpuno je zamukao. Prorezi između plavih farbanih šiški i podbulih podočnjaka dodatno su se suzili u pravcu dvojice mlađih muškaraca od kojih je krakati lenjo pušio na belom kožnom petosedu, a nabijeni iza njegovih leđa buljio kroz impozantni stakleni zid negde u dubinu. – Nedostaje mi moja zemlja, jedino u njoj visibabe me pozdravljaju radosno, kao staru drugaricu, znajući da su mi vesnici proleća najmiliji gosti. Šta mislite?

Mislim da je napolju minus šesnaest, mislio je nabijeni u *Gieves & Hawkes* odelu, mislim da se nalazimo na šesnaestom spratu odakle se kurac vidi šta je pod prozorom a ne visibabe, mislim da će u Moskvi sneg da se otopi za šesnaest godina a možda i nikad, mislim, ne, siguran sam da lapiš sve u šesnaest, *drugarice*, da... Ali nije rekao ništa, pošto njega niko ništa i ne pita.

– Mislim da Žile treba da te odveze kući – krakati se protegao, on je u košulji i pantalonama, sako je nehajno prebačen preko naslona, tako da isključivo ekspertske oko može da prepozna primerak iz najnovije *Ermene-gildo Zegna* kolekcije. – I to brzo, imamo još neka posla večeras u gradu, treba i da se vrati po mene.

Za trenutak se učinilo da je sad već načisto otromboljeno lice ispod šiški počelo da curi i na poprsje podebele babe u fotelji naspram krakatog, onda se naglo trgnula, ispustila beležnicu u krilo, pa naslonila bradu na ruku sa zelenim prstenom na domalom prstu, velikim kao prepeličje jaje, i namestila svoj karakteristični smešak za slikanje.

– Prespavaću ovde – procvrkutala je kijavičavo. – Pitala sam za tekst, šta mislite? Sad ću da kažem kako je Moskva u proleće lepa i kako ću da kupim sandale u *ЦУМ*. To će ih osvojiti. Hoću noćas da ga završim, pa sutra da nosiš da se prevede na ruski.

Posebno će ih ovo oko kupovine sandala osvojiti, pomislio je Žile, on se uporno ne pomera od prozora, čeka rezultat pregovora između Makija i mame, to ume da potraje.

– Ne razumem zašto sve to nisi mogla kod kuće?
Kako si uopšte došla?

– Taksijem. I ostajem.

– Mama!

– Moje je mesto pored jedinog muškarca u mom životu. I najlepšeg – zvuči ljupko, na stranu pune ruke posla za logopeda.

– Posle tate – uzdahnu krakati.

Posle njega, složi se baba u mislima, lepi i glupi, pa i ona uzdahnu tužno, ali nastavi:

– Šta si odlučio? *Мода и время* ili *Мой остров*?

– Ništa, ti treba da odlučiš. – Zapravo je u nebranom grožđu, potegao je sve veze koje su mu na pamet pale, ali ruska ženska štampa ne želi kolumnu njegove majke, i tačka. Niko. Eventualno ekskluzivni intervju ili slike iz kuhinje i kupatila, što im je zabranjeno iz bezbednosnih razloga, ali njene misli, ono u čemu je nenadmašna, ne želi niko.

– *Vogue, Elle* i ti licencni ne dolaze u obzir, da punim imperijalističke džepove. *Bazaar...* ne mogu, budi mi slatko-gorke uspomene, nostalgiju, i pišu ga sa dva *a*, to me nervira – I glas joj drhturi, svirucka, izgleda da se stvarno opako iznervirala zbog ta dva *a*. – Rekli smo, ostaju *Мода и время* ili *Мой остров*, jedini autentično ruski, ti odluči ko daje bolje uslove.

– Žile, sipaj mi piće – krakati se pručio na petosed s rukama pod glavom, prebrojava halogene zvezde na veštačkom plafonskom nebu, ne zna kako da joj kaže.

– Za vas? – Žile umalo da doda *madam*, tako se ovde govori ženama, ali se na vreme ugriže za jezik.

– Dijet pepsi – isprati ga Cvečarka prema baru u dubini panoramske sobe dimenzija teniskog terena. Okreće se ležećem liku. – Nešto si umoran? Dođi da ga majka poljubi.

– Nisam. Nego... – Imao je neku šemu s privođenjem za večeras, koja otpada ako se mama ne vrati u Barvi-hu. Što njoj očito ne pada na pamet.

Žile je podelio pića, čivas za Makija i pepsi za mamu mu, i vratio se za šank, da se skloni. Malopre ih je iznenadila kad su ušli u stan, milicajac iz predvorja im nije rekao da je tu. Nije im rekao ništa, ni dobro veče, letvosan je po običaju, kao i onaj na rampi, što njemu otežava posao. Mnogo su neozbiljni ti Rusi.

Sve ono što mu je Maki obećao kada ga je pozvao u Moskvu da mu bude *pratilac*, to mu piše u radnoj dozvoli, *эскорт*, ispunio je. Dobra kola, pičke, cirka, provod, perje, lova... Njegovo je bilo da ga prebaci tu i tamo, kad baš nije u stanju sam da vozi, i da dostojanstveno nosi svoju kikboksersku šampionsku titulu. Ništa oružje, insistirao je Žile, na čemu su, na svu sreću, posle insistirali i Rusi. Do sada nije bilo potrebe ni pesnicom da zamahne, a kamoli nogom, izgleda da su njegova građa, obrijana glava i dugačak, tanak ožiljak preko obraza bili dovoljno upozorenje. Ko uostalom zna da taj ožiljak potiče od plehane dečje lopatice kojom ga je razvalio Maki, pa je posle vaspitačica dobila otkaz u obdaništu

zato što Cvećarki nije lepo vaspitala dete, a Maki i on su postali drugovi iz peska? Legenda kaže da je ožiljak od motorne testere, bolje je tako, iako on u ona testerasta vremena sa Makijem uopšte nije bio u kontaktu, niti je ikada video taj njihov pičkovac odakle su došli i gde će se jednom ponovo okupiti pod istom lipom, kako često fantazira Cvećarka.

Makiju može da zahvali i za svoju kimbokstersku šampionsku titulu, zajedno su kao klinci počeli da treniraju u prostorijama nekadašnjeg *Radničkog*, na Krstu. Nakratko, pošto je posle prve modrice, koju je Maki zaradio već na drugom treningu, Cvećarka zatvorila čitav klub. Makijevci su tada već bili gospodari svega, pa nije morala da se zadovolji samo likvidacijom trenera. Ali je Žile nastavio da trenira, vozio se osamdeset trojkom čak u Zemun, u *Pinki*. Od kada su se Makijevci odselili na Dedinje, nije ni čuo ni video kontroverznog ortaka, novine i televizija se ne računaju, sve do poziva u Moskvu. *Žile, sramota je za te dripce tamo da jedan šampion sa Crvenog krsta radi kao nastavnik fiskulture u Jakovu...* pisalo je u prvom imejlu s neke *yahoo.ru* adrese, na njegov *gmail* koji je ostavio na *Fejsbuku*. Prvo je mislio da ga neko zajebava, ali kada je spomenuta lopatica i još sijaset dečaćkih tajni koje su delili bilo je očigledno da to *jeste* Maki, i Žile se načisto oladio. Dobro, za šampionsku titulu je mogao da sazna, dvaput je i on bio u novinama, u *Sportskom žurnalu*, ali otkud zna za Jakovo? Paranoja. Ipak nije bio najbolje obavešten – to

u Jakovu je bilo na određeno, Žile je zamenjivao koleginicu sa DIF-a koja je bila na porodiljskom. Posle, zna se, ispočetka na kevinu penziju... Čak ni stalni posao u *security* agencijama nije mogao da dobije, pošto ima fobiju od pištolja, opet Maki, jednom je iz Cvećarkine *uspomene* pucao na njega usred dnevne sobe, iz čistog zezanja, nikada se neće otkriti je li ga promašio slučajno ili namerno, i dan-danji se smeje ko budala kad se to spomene, a imali su tada, koliko, desetak godina? I isto se ovako smejaio, najviše na Žiletovo pitanje o tome šta će da mu kažu tata i mama za rupu u vratima.

Prvo je odbio ponudu da dođe u Moskvu. Poverio se jedino kevi, flipnula je od straha. Posle, misli se, a zašto ne? Dođe mu Maki, mnogo mu u životu dođe. I lično, čega se seti uvek kad se pogleda u ogledalo, a i šire. Biće u Moskvi neko vreme, čuvaće se nevolja, bar to je u sportu naučio, posle će prodati priču novinama i on i keva će živeti ko carevi.

– Reci kučki da mi vrati šerpu od sira – poručila je njegova keva Makijevoj, uplakana i prestravljena, na aerodromu, dok ga je pratila. Sada, posle tri godine, već je mirnija, obilazi je dva puta godišnje, šalje joj lov, ubeđuje je da nije ni u kakvoj opasnosti, čuju se telefonom svake nedelje... Ali šerpu redovno spominje. Jednom je, pre trideset godina valjda, Cvećarka od keve naručila neki sir iz Kraljeva, znale su se sa roditeljskih sastanaka. I nikad nije vratila šerpu. Njemu je to toliko smešno da je jednom, kad je s Cvećarkom danima bio

sam u Barvihi pošto je Maki odveo neku cicu u nepoznatom srednjoazijskom pravcu, u trenutku kad mu se učinilo da je posebno dobre volje, pitao seća li se šerpe. Mmm, ne, u stvari, da, stradala je u bombardovanju. Eto, kevo, agresor ti je ubio šerpu.

Ko je rekao šerpa?

– Žile – trže ga iz retrospektive Makijev glas sa petoseda, gotovo da je zaboravio gde je. – Večeraćemo ovde. Naruči iz *Ботик Петра*, meni duplo more. Pa idi, donesi.

– Za vas? – Žile uljudno pita Cvečarku dok skače sa barske stolice, vadi mobilni i traži aplikaciju *Путательный энтузиаст* za naručivanje klope iz moskovskih restorana.

– Ništa – odmahuje baba zelenim prstenom. – Spremiću sebi nešto skromno. Ne volim ljigave ljude, pa ne jedem ni ljigavce iz mora.